

Vier gedichten

66

JEF VAN KEMPEN

Intensive care

In deze betonnen duisternis weigert
 hij te ontwaken. Het is de dood die
 loert en dreigt. In een flits verpletterd,
 in dat ene ogenblik teveel,

om precies te zijn: gebroken glas
 in zacht vlees, verminkte huid,
 geblakerd, afgerukt, met harde hand
 ontvreemd in een lieflijk mijnenveld.

Rest alleen: het licht dat als een
 wit vlies aan de muren hangt, geluid
 dat gaten maakt in zijn hoofd, de geur
 van rottend bloed, opgeruimde kamers.

Ongeboren was hij op zijn best,
 maar ontdaan van alle alledaagsheid,
 van alle onberekenbare motieven,
 wist hij nog hoe hij ooit

onder haar rok keek
 en bladerde tussen haar benen
 en dat alleen een vrolijke gek
 de hemel zal zien.

My Lai

Het was een ongewone tijd.
 Een goede lijken score
 daar draaide het om,
 daar werd niet stiekem
 over gedaan.
 Zo'n oorlog was het.

We sneden de oren af
 van vrouwen en kinderen
 en hingen die aan een ketting
 om onze nek.
 Zo'n oorlog was het.
 Het was een ongewone tijd.

VIER GEDICHTEN

Onzichtbaar

Soms sprak zij van
alle planten van de wereld
die ondergronds verbonden zijn
door middel van onzichtbare draden
en die door chemische stoffen in staat
van seksuele opwinding geraken om daarna
weer snel te bezwijken bij de geringste
tegenslag en dat dit alles een geheim
is dat door god en de heiland en
anderen wordt bewaard.
Zo sprak zij dan.
Ik luisterde.

Keesje

Een kaft van gemarmerd papier
bewaart het geheim

van een onogelijk mens.
Dat is te zeggen:

vaak omarmd en gekoesterd
als het heertje van de straat

(heel schoon en goed van gezicht,
want daar zorgde jouw oma wel voor)

deed hij er toch nog toe.
In ieder geval even.

Maar nooit nodeloos lang
wacht de dood.

Dat was alles.